

Calea înțelepciunii / Dumitru Constantin Dulcan. - București :
Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-561-9

159.9

2

DUMITRU CONSTANTIN DULCAN

CALEA ÎNȚELEPCIUNII

De la cunoașterea științifică
la revelația spirituală

Editori: **Alexandru Panait, Mariana Alexandru**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Prefață de Florentina Fântânanu 5

Capitolul 1: PRIMII PAȘI ÎN LUMINĂ

Mama – vocea blândă a începutului 9

Aluatul din care s-a plămădit sufletul meu 20

Gândul – prima vibrație a ființei
și sursa luminii interioare 26

Gândurile și trăirile părinților modelează sufletul
în devenire 30

Familia și mediul ca arhitecți ai creierului și sufletului 33

Crearea realității și moștenirea emoțională 36

Familia și responsabilitatea
spirituală. Credință, iubire și echilibru sufletesc 41

Capitolul 2: SUBCONȘTIENTUL ȘI FORMAREA IDEALURILOR ÎN ADOLESCENȚĂ

Subconștientul ca ghid în
alegerea destinului profesional 53

Semințele subconștientului: cum adolescența
modelează destinul 55

Subconștientul – arhiva vie a destinului
și planul nevăzut al existenței 58

Reprogramarea mentală: pași spre
libertatea gândirii 63

Subconștientul – busola
adolescentului în furtuna emoțiilor 65

Neuroplasticitatea și redefinirea subconștientului
prin educație și modele 67

Limbajul simbolic al
subconștientului în tinerețe 73

Credințele subconștiente și
formarea realității personale 77

Între subconștient și conștiința universală – începuturile
drumului meu spiritual 80

Accesarea subconștientului pentru transformare personală
și spirituală 86

Introspecția ca busolă a vieții 88

Religia – puntea dintre misterul științei și sensul vieții 94

Capitolul 3: VÂRSTA TRANSFORMĂRII: DE LA ENTUZIASMUL TINEREȚII LA PROFUNZIMEA MATURITĂȚII

Oameni ai revelației și taina conștiinței 103

Fiat! – descoperirea puterii interioare 107

De la rutină la cunoaștere:
cum se modelează destinul 110

Inteligența nevăzută: cum subconștientul transformă
gândurile în realitate 113

Miracolul vieții și orchestra subtilă a Universului 117

Hipnoza – fereastra către
mecanismele ascunse ale minții 120

Educația gândirii critice:
singurul antidot la hipnoza colectivă 123

Hipnoza ca oglindă a trecutului
și viitorului 126

Capitolul 4: PUTEREA INIMII ȘI LECȚIILE VIEȚII

Dumnezeu ca experiență, nu ca doctrină	131
Sincronicitatea inimă–creier: cheia deciziilor autentice	133
Providență sau hazard: cum curajul salvează vieți	136
Puterea gândului: între frică și vindecare	140
Cum sugestia poate scrie destinul biologic	143
Exercițiul gândului: întinerire fără medicamente	145
Neuroplasticitatea în slujba vitalității	147
Prospețimea nu vine din suplimente, ci dintr-un mental aerisit	151
Tinerețea conștiinței – secretul longevității	153

**Capitolul 5: LUMINA CONȘTIINȚEI: DIN VIAȚA DE AICI ÎN
VIAȚA DE DINCOLO**

Divinul palpabil: rugăciune, energie și întâlniri tainice	157
Cum îți poți ancora viața și societatea în Dumnezeu	159
Recunoștința și rugăciunea – arhitecții zilnici ai creierului	162
Vibrațiile lăsate în urma mea: punți între știință, spirit și responsabilitatea cuvântului	165
Miracolul existenței: conștientizarea divinului în fiecare clipă	168
Conștiința dincolo de creier: când medicina întâlnește misterul	171

Iubirea necondiționată: câmpul vindecător al conștiinței universale	175
Moartea clinică: pragul prin care sufletul și conștiința transcend materia	178

Capitolul 6: VIAȚA CA DAR: SENS, IUBIRE ȘI VINDECARE

Viața ca școală a Universului: gând, vibrație și creație conștientă	183
Gând, iubire și voință: cum ne modelăm realitatea și relațiile	188
Recunoștința ca lege a vieții și a interdependenței	206
Inima și intuiția: memoria nevăzută a ființei	209
Trusa de urgență a sufletului: răbdare, compasiune și puterea cuvintelor	214
Un minut cu sinele: lecții de răbdare, recunoștință și iertare	217

Mama – vocea blândă a începutului

Pentru nou-născut, *mama reprezintă întregul univers*. Lumea exterioară este percepută de copil exclusiv prin intermediul acesteia. În primii ani de viață – în special în primii doi – legătura dintre mamă și copil este esențială pentru dezvoltarea sa emoțională și cognitivă. Această relație rămâne deosebit de importantă până în jurul vârstei de 7 ani, o perspectivă susținută și de influența culturii occidentale, unde educația formală începe, de regulă, în jurul vârstei de 6 ani.

În această etapă esențială de formare, comportamentul viitorului adult este profund influențat de relația pe care mama o construiește cu copilul. O mamă afectuoasă, iubitoare și atentă îi oferă copilului un sentiment profund de siguranță și iubire, cu efecte de durată asupra dezvoltării sale emoționale. În prezent, se acordă o atenție tot mai mare rolului atingerii fizice, recunoscută pentru impactul său biochimic

semnificativ. Contactul piele-pe-piele imediat după naștere joacă un rol crucial în crearea unei legături emoționale solide, datorită secreției de oxitocină, hormonul iubirii și al atașamentului. Această practică fundamentală este, de altfel, susținută și recomandată de Organizația Mondială a Sănătății.

Relația mea cu mama a fost una cu adevărat excepțională. Am fost cel mai mic dintre copii, venit pe lume la o distanță considerabilă de frații mei mai mari. Frații mei erau mult mai mari decât mine: geologul avea cu opt ani mai mult, inginerul cu unsprezece, iar sora mea cu treisprezece. În acele vremuri, copiii erau mai vulnerabili și adesea se confruntau cu diverse boli. Fiind ultimul copil, am fost în mod evident mai răsfățat, iar mama mi-a acordat multă atenție. Chiar dacă am primit multă afecțiune și îngrijire, nu am devenit un copil capricios; dimpotrivă, încă de mic am fost conștiincios și responsabil.

Păstrez vii în memorie amintiri încă din vremea în care eram purtat în brațele mamei. Când oboseala o copleșea și mă lăsa jos, mă ridicam imediat și întindeam mânuțele spre ea, dornic să fiu din nou cuprins în îmbrățișarea ei. Îmi revine în minte și momentul înțărării – eram atât de mic, încât piciorușele mele abia ajungeau până la gura mamei, în timp ce ea

Pentru nou-născut, mama reprezintă întregul univers. Lumea exterioară este percepută de copil exclusiv prin intermediul acesteia. În primii ani de viață – în special în primii doi – legătura dintre mamă și copil este esențială pentru dezvoltarea sa emoțională și cognitivă.

LIBRIS | We know books

încerca, cu blândețe și răbdare, să mă obișnuiesc treptat cu hrana obișnuită. Vocea ei, caldă și împăcată, are încă ecou în inima mea: „E, uite, nu mai vrea!” — o rostire simplă, dar plină de tandrețea unei despărțiri firești, care anunța începutul devenirii mele. La fel de viu este și momentul în care am pășit pentru prima dată singur — o clipă de miracol tăcut, pecetluită de exclamația surorii mele: „Ia uite, s-a făcut mare!”

Primii doi ani de viață reprezintă o perioadă definitorie pentru ființa umană. La naștere, creierul copilului găzduiește aproximativ 86 de miliarde de neuroni organizați în două rețele paralele, gata să fie modelate de experiențe. Legătura emoțională dintre mamă și copil devine astfel forța ce modelează arhitectura neuronală în formare. În absența unei atenții calde și a unei afecțiuni constante, un copil poate ajunge, la maturitate, fie ostil și agresiv dacă trupul îi este robust, fie retras și plin de complexe dacă structurii sale fragile îi lipsește sprijinul emoțional. O mamă care îl înconjoară încă din primele clipe cu iubire necondiționată și blândețe îi oferă cheia unei viziuni luminoase asupra lumii, transformându-l într-un adult empatic, echilibrat și capabil de conexiuni profunde.

Aceste concluzii se bazează atât pe propria mea experiență, cât și pe studiile de specialitate analizate ulterior. Un exemplu grăitor este un experiment realizat de un cercetător care a urmărit comportamentul unei mame șoarece față de puii săi, evidențiind impactul profund pe care lipsa de afecțiune și atenție maternă îl are asupra dezvoltării acestora. Deși la început constatările sale au fost respinse de publicațiile științifice, în timp, cercetarea a fost reevaluată și a câștigat recunoaștere, subliniindu-se rolul esențial al grijii materne în dezvoltarea sănătoasă a tuturor mamiferelor.

Educația unui copil presupune un echilibru fin între permisiune și limitare, între „da” și „nu”. Un copil căruia i se oferă constant aprobare, fără a i se trasa granițe clare, riscă să devină vulnerabil și nepregătit în fața realităților dure ale vieții. Îmi amintesc cum, la un moment dat, am fost invitat să susțin o conferință despre educație, de către un om care, în propria copilărie, primise tot ceea ce își dorise, fără să fi cunoscut vreodată sensul unui refuz. Cu timpul, el a înțeles cât de esențial este să fii crescut într-un cadru educațional echilibrat, în care iubirea să fie completată de fermitate, iar libertatea, ghidată de responsabilitate.

LIBRIS

We know
books

Tonul vocii folosit în procesul educațional are o influență profundă asupra copilului. Nu întâmplător se spune „Vorba dulce mult aduce”, expresie care reflectă adevăruri esențiale despre puterea blândetii în comunicare. Dintre cei patru frați, cel față de care am simțit dintotdeauna cea mai profundă afecțiune a fost fratele mijlociu, ale cărui glas cald și atitudine plină de delicatețe m-au atins în mod special. În momentele în care eram supărat, el se apropia de mine cu o tandrețe firească, reușind să mă aline și să-mi redea echilibrul emoțional. Această legătură, construită pe empatie și grijă, s-a menținut și în viața de adult, transformându-se într-o relație profundă, aproape parentală.

Un copil nu trebuie niciodată tratat cu agresivitate sau duritate. Din contră, un ton calm, echilibrat și plin de înțelegere deschide calea către o comunicare autentică și îl ajută să devină receptiv, încrezător și cooperant. Pentru mine, mama a fost centrul universului meu afectiv, o prezență indispensabilă, în jurul căreia gravita întreaga mea lume emoțională. Văzând suferința unor copii cu mame vitrege, trăiam cu o teamă tăcută, dar constantă, că aș putea să o pierd. De aceea, atunci când adormea, inventam tot felul de pretexte pentru a o trezi, doar ca să mă asigur că era încă acolo, aproape. Niciodată

nu a știut adevăratul motiv din spatele acelor întrebări naive și aparent fără sens...

Aș fi putut cu ușurință să devin un copil excesiv de răsfățat, însă viața a avut alte planuri pentru mine. Plecarea la liceu a fost un moment de cotitură, m-a făcut să resimt un dor copleșitor de casă, de familie, de siguranța cunoscută. Însă tatăl meu, cu o fermitate în voce, mi-a transmis un mesaj clar: de acum înainte trebuia să învăț să mă descurc singur. Atunci am înțeles, cu toată intensitatea, ce înseamnă ruperea cordonului ombilical. Din acel moment, am început să-mi asum responsabilitatea propriei vieți și să cultiv independența. Lecția aceea, dureroasă, dar profund revelatoare, a reprezentat piatra de temelie a maturizării mele.

Personalitatea mamei — mereu veselă, energică și plină de viață — a lăsat o amprentă profundă asupra felului în care am învățat să privesc oamenii și existența în ansamblu, însuflându-mi dorința de a fi aproape de semenii, de a-i înțelege și de a le fi de folos ori de câte ori am avut ocazia.

M-am născut într-o familie profund onestă, care evita scandalurile și orice fel de neînțelegeri, obișnuite poate în lumea satului. De la

părinții mei am învățat cinstea, corectitudinea și respectul față de ceilalți. Pe atunci era de neconceput să treci pe lângă cineva fără să saluți. Mai târziu, când eram deja student la Medicină și mă întorceam în sat, femeile se ridicau în picioare, un gest care mie, influențat de viața de la oraș, mi se părea învechit. Totuși, acest respect profund mi-a fost insuflat din familie. Părinții mei nu se certau niciodată, mama era o persoană de o generozitate remarcabilă. Nu exista ca cineva să ne treacă pragul și să nu fie primit cu căldură și așezat la masă, ori să ceară ajutor fără să îl primească. Din aceste exemple am învățat generozitatea, bunul-simț și respectul profund față de oameni.

Avem două dimensiuni fundamentale ale funcționării noastre: registrul cognitiv și registrul afectiv. Creierul este responsabil de aspectele raționale și cognitive, în timp ce inima este corelată tradițional cu afectele și sentimentele. Sincronicitatea dintre inimă și creier reprezintă cheia unei funcționări optime. Sentimentele dau căldură și culoare rațiunii, iar ceea ce trece prin afect se imprimă profund în subconștient. Această înțelegere s-a născut din experiențele afective timpurii, profund influențate de relația mea specială cu mama.

Această înțelegere a conexiunii dintre inimă și creier nu s-a conturat doar prin lecturi sau observații, ci a prins rădăcini adânci în propriile mele trăiri. Una dintre cele mai vii amintiri din copilărie, care a marcat această comuniune între suflet și trup, a avut loc într-o iarnă, în apropierea sobei. Dintr-o nevoie inexplicabilă de atenție, i-am spus mamei că am răcit. Nu era adevărat, bineînțeles, dar ea a intrat imediat în joc: „Mânca-l-ar mama, a răcit băiatul!” Și a început să îmi facă un masaj pe spate. Niciodată nu am uitat acea senzație de căldură profundă, care era asemenea unui val de energie revărsându-se din mâinile ei, direct în ființa mea. Astfel am învățat să cer mamei să repete această experiență minunată a transferului de energie.

Ea era, de asemenea, moașă comunală și cunoștea o formă de medicină tradițională, izvoară din înțelepciunea populară. Mâinile ei păreau să aibă o energie aparte – o forță tainică, ce transmitea alinare și siguranță celor pe care îi atingea. În comunitatea noastră, majoritatea femeilor au născut asistate de ea. Știa cum să întoarcă un copil care venea în prezentare invers în uter, să pună atele și să aleagă momentul potrivit pentru recoltarea plantelor medicinale, astfel încât să conțină substanțe active. Rostopasca, de exemplu, e bună pentru ficat, dar eficacitatea ei maximă depinde de momentul exact al recoltării.

URDIS | We know
 herbs

Iar unele plante se culegeau doar în nopți cu lună plină. Nu am idee de unde cunoștea mama toate aceste detalii, dar stăpânea în mod precis proprietățile și timpii optimi de recoltare pentru peste o sută de plante. Medicina tradițională nu era nicidecum o formă naivă de îngrijire, ci o expresie profundă a experienței acumulate de-a lungul generațiilor. Timp de secole, înainte ca medicina științifică să-și facă simțită prezența — abia după mijlocul secolului al XIX-lea —, oamenii au trăit, s-au vindecat și s-au sprijinit unii pe alții prin mijloace naturale, bazate pe observație, intuiție și legătura directă cu ritmurile firii, ale naturii.

Cunoașterea profundă și intuitivă a vindecării naturale a rămas pentru mine un reper constant, o formă de înțelepciune care m-a atras încă din tinerețe. Inspirat, într-o anumită măsură, și de mama, am ajuns să studiez medicina populară, căutând să înțeleg legile subtile care guvernează echilibrul dintre trup și suflet.

Privind retrospectiv, ceea ce făcea mama mea avea o logică foarte clară. Există opinii care susțin că tratamentele naturale, precum ceaiurile, au efecte mult mai lente decât medicamentele moderne. Este adevărat, dar unele au și efecte rapide. Nu este oare adevărat că bem ceai de tei când suntem răciți și simțim imediat efectul său calmant? Sau că în cazul unei colici

biliare efectul unui ceai poate fi imediat? Nu consumăm plante medicinale ca să ne treacă durerea peste luni de zile, ci pentru a resimți ameliorarea pe loc. Există prejudecăți în privința medicinei populare, însă experiența mea personală și studiile mele ulterioare mi-au demonstrat că aceasta are fundamente solide, validate printr-o tradiție milenară. Un fost profesor de-al meu de Farmacologie obișnuia să spună: „O practică tradițională care rezistă sute sau mii de ani nu poate fi o simplă naivitate. Poți păcăli un om, dar nu întreaga omenire!” Aceasta este, de fapt, valoarea profundă a medicinei populare.

Aluatul din care s-a plămădit sufletul meu

Moștenirea spirituală a familiei mele – bunici înțelepți, unchi talentați și curajoși – a avut un rol esențial în conturarea chemării mele interioare spre cunoaștere, explorare și înțelegerea profundă a lumii. Această zestre sufletească m-a însoțit ca un fir nevăzut, dar puternic, în toate etapele formării mele.

În familia mamei, cartea era un fir roșu care lega destinele. Toți frații ei fuseseră oameni ai literei și ai spiritului. Unul dintre ei, învățător, și-a petrecut întreaga viață predând cu dăruire într-o comună din apropiere. Altul, atras de cer și visare, a urmat aviația și a proiectat chiar un avion, o realizare pe care, din lipsă de resurse, nu a putut-o materializa în țară, așa că și-a vândut creația unor străini. A zburat pe front în timpul războiului, iar mai târziu a predat Lucru manual, remarcându-se printr-un talent aparte, aproape sculptural. Profund impresionat de

zborul lui Aurel Vlaicu cu un avion construit de el însuși, în memoriile sale afirmă că la vârsta de 12 ani a fugit la București să-i vadă avionul acestuia. Impresionat de istețimea și curajul său, Vlaicu chiar l-a invitat, un an mai târziu, să urce cu el în carlingă pentru un zbor. (Vezi *În căutarea sensului pierdut*, Editura Eikon, 2008, vol. I, pg. 51-53).

Niciunul dintre frații mamei nu s-a întors la coarnele plugului. Pământurile erau puține, iar satul, așezat pe coama dealului, nu îi încuraja să rămână ancorați în agricultură. Fiecare și-a croit un drum propriu, ghidat de visuri și ambiții personale. În spatele acestei porniri se afla figura bunicului din partea mamei, un om de o voință rară, care a luptat cu îndârjire pentru ca în sat să se ridice o școală și care și-a îndemnat, uneori cu asprime, toți copiii să învețe.

Frații mei, cu mult mai mari decât mine, erau deja studenți când eu abia făceam primii pași în școală. Prezența lor a fost un model, o tăcere grăitoare. Și totuși, paradoxal, nu m-au influențat direct – poate tocmai pentru că drumul lor era deja trasat, iar al meu abia se contura.

Tatăl meu era un înzestrat nativ, cu o minte iute ca fulgerul – făcea calcule în gând mai repede decât noi, cei deja studenți, le puteam

urmări pe hârtie. Învățătorul îl rugase pe bunicul să-l lase mai departe la școală, dar vremurile n-au ținut cu el. Războiul și boala au lovit în plin familia: bunicul s-a întors de pe front cu tifos exantematic și a murit, urmat curând de mama, doborâtă de tifos, durere și epuizare. Rămas orfan, tatăl meu a fost silit să muncească devreme, cu mâinile și cu spatele, purtând toată viața o tăcută, dar adâncă frustrare: aceea a omului lipsit de carte, nu din lipsă de dar, ci din lipsă de timp. Ne spunea adesea, cu o amărăciune resemnată: „Nu știți ce înseamnă să-și rădă un om mai puțin dotat decât tine, doar pentru că are școală.”

Părinții mei au rămas singuri în gospodărie după ce noi, copiii, am plecat spre școli. Asta se întâmpla în 1953, o vreme în care puțini țărani își trimiteau copiii la școli. Iar colectivizarea, cu tot ce avea să aducă, era încă departe – CAP-urile aveau să vină abia în 1962.

Încă din copilărie am știut, cu o certitudine mută, că nu voi rămâne legat de plug. Destinul meu pulsa deja într-o altă direcție, una pe care doar sufletul o putea presimți.

Aveam vreo 9 ani când, într-o dimineață, dormind pe prispă, m-a trezit lumina soarelui. O lumină policromă, pătrunzătoare, în care am

simțit cum, din adâncul ființei, se ridică o întrebare: „Știi de ce te-ai născut?” Și, fără ezitare, am răspuns în sinea mea: „Pentru bucurie.”

Dar viața nu e doar bucurie. Mai târziu aveam să simt durerea și să mă întreb, din ce în ce mai des: „Cui folosește suferința mea?” Așa că mi-am promis că voi căuta răspunsuri în cărți.

Am început cu literatura română – primul roman citit a fost *Mara* de Slavici. În liceu am descoperit literatura universală, cu ajutorul edițiilor valoroase ale Editurii de Stat pentru Literatură și Artă, cărți presărate cu asteriscuri lămuritoare care mă ghidau prin lumi necunoscute. Iar mai târziu, în facultate, am pătruns în teritoriile vaste ale gândirii: antologii filosofice, istoria religiilor și a artelor. Desenam cu mâna mea capiteliuri dorice, ionice și corintice – nu doar ca exercițiu grafic, ci ca un gest de respect față de formele de spirit ale lumii, ca să nu rămân un simplu profan.

Încă din clasa a X-a, hotărârea era luată: aveam să fac Medicină. Cultura generală mi-o puteam însuși singur, cu răbdare și pasiune, dar anatomia cerea bisturiu, practică, contact direct cu corpul viu și suferință reală. Cum banii lipseau, tata mi-a propus să lucrez timp de un an, ca să-mi pot cumpăra diverse lucruri necesare la oraș.

LIBRIS | We know books

Pe 26 iunie, în ziua în care îmi ridicam diploma de bacalaureat, am zărit un anunț care avea să-mi schimbe traiectoria: Institutul Medico-Militar organiza concurs de admitere. Pe drum, l-am întâlnit întâmplător pe dl Victor, ofițer din satul nostru. L-am cerut sfatul. M-a privit scurt și mi-a spus: „Ești băiat deștept, fă Medicina.”

Totuși, fratele meu s-a interesat mai departe și mi-a confirmat: Institutul merita, era un drum care le îmbina pe amândouă. Am intrat și am rămas acolo. De la statutul de student, am urcat treaptă cu treaptă: am devenit medic, apoi profesor universitar, iar în cele din urmă am purtat gradul de general. A fost un parcurs lung, dar fidel aceluia vis născut cândva, în tăcerea clasei a X-a.

Am urcat fiecare treaptă prin efort constant, voință și răbdare. În primii trei ani de facultate am scris mii de pagini de fizică, chimie, anatomie și cultură generală. După-amiaza alergam la cursuri opționale de Istoria Culturii, Civilizație, Inițiere Muzicală. Refuzam tentațiile: antrenorul de gimnastică mă voia în echipă, promițându-mi deplasări „afară”, dar eu îl refuzam amintindu-mi de părinții rămași acasă cu greul pe umeri. Întrebarea „Ce sens are viața?” s-a limpezit când am scris *Inteligența materiei*.

Destinul, nu comoditatea, m-a purtat prin vremuri grele. *Inteligența materiei* a fost trimisă și la Cabinetul 2. S-a spus că era o carte reacționară, fiindcă nu pomenea nimic despre comunism. Doar intervenția neașteptată a unui profesor de la Academia Militară a salvat cartea și, implicit, cariera mea. Adevărul l-am aflat după 1990, când fostul ministru mi-a povestit câte telefoane dăduse Elena Ceaușescu pentru a mă exclude din armată. Mai târziu, omul care îmi apăraseră lucrarea – un general scund, îmbrăcat civil – mi-a intrat în cabinet pentru o rețetă și, din prag, mi-a spus liniștit: „Eu sunt cel care v-a salvat cartea. În țara asta trebuie să mai existe și cineva care să aibă curajul să spună adevărul.” Am rămas fără cuvinte.

Privind înapoi, înțeleg că ceea ce m-a condus nu a fost doar ambiția sau hărnicia unui tânăr hotărât. A fost, mai degrabă, o țesătură fină de întrebări launtrice, vise cu rost tainic și întâlniri providențiale, care m-au așezat firesc pe drumul meu. Alegând Medicina, am scris mii de pagini, am trecut prin invidii și interdicții, fără să mă abat. Și iată-mă acum, ajuns în acest punct al vieții. Destin? Poate. Eu îi spun, simplu și cu recunoștință, mâna lui Dumnezeu.